

## Artikel van de maand – Maart 2011

### Missiologische waarnemingen in het NT (1) – Romeinen

*Door Dr. Steef van 't Slot*



Deze maand beginnen we met een serie over Nieuwtestamentische zendingsperspectieven, waarin we alle NT boeken zullen bekijken behalve de Evangelien en Handelingen. In mei begint een andere serie over 'Zending & Eschatologie'. Daarmee vullen we de komende 2½ jaar. We beginnen nu met Romeinen. Ik wil twaalf waarnemingen met u bespreken:

Paulus geeft twee criteria voor ware redding: met de mond belijden dat Jezus Heer is en met het hart belijden dat God Hem uit de doden heeft opgewekt.<sup>1</sup> Dat gaat verder dan je hand opsteken of naar voren gaan na een oproep tot bekering. Of aan Paulus' criteria voldaan wordt kan slechts in persoonlijke gesprekken geverifieerd worden, anders misleidt men zichzelf.

Hij geeft een volmaakt model voor plaatselijke en interculturele evangelieprediking naar de onbereikten (evangelisatie èn zending dus): '... hoe kunnen ze Hem aanroepen als ze niet in Hem geloven? En ... in Hem geloven als ze niet over Hem hebben gehoord? En ... over Hem horen als Hij niet verkondigd wordt? En hoe kan iemand verkondigen als hij niet is uitgezonden?'<sup>2</sup> Daarom zou geen evangelist of zendeling op zichzelf moeten werken, maar door de kerk worden uitgezonden. Een kerk die daarin haar verantwoordelijkheden ontduikt, verliest de hoofdreden voor haar bestaan, namelijk het bereiken van de wereld voor Christus.

Het ijverig beëvangelen van de heidenen waarbij de Joden jaloers gemaakt worden, is één van Paulus' voornaamste tactieken om hen tot aanvaarding van het evangelie te leiden.<sup>3</sup> Dat principe strekt trouwens veel verder en moet niet beperkt worden tot Joden; mensen jaloers maken door christelijke liefde en eenheid onder ons werd al geleerd door Jezus.<sup>4</sup>

Jezus zei dat 'de eersten de laatsten zullen zijn en de laatsten de eersten'.<sup>5</sup> In Zijn bediening ontvingen de Joden het evangelie als eersten, hoewel de meerderheid het verwierp. Toen ging het naar de heidenen en pas nadat hun complete aantal gered is zal het geaccepteerd worden door de Joden in bredere zin.<sup>6</sup> De basis voor die genade is Gods beloften aan de aartsvaders.<sup>7</sup>

---

<sup>1</sup> Rom. 10:9,10

<sup>2</sup> 10:14,15 (mijn parafrase en cursivering)

<sup>3</sup> 11:11,14

<sup>4</sup> Joh. 13:35; 17:23

<sup>5</sup> Matt. 19:30;20:16

<sup>6</sup> Rom. 11:25,27

<sup>7</sup> 11:28,29

Als Paulus zegt dat ‘God ieder mens uitgeleverd heeft aan de ongehoorzaamheid, opdat Hij voor ieder mens barmhartig kan zijn’<sup>8</sup> bedoelt hij niet dat iedereen *gered* zal worden. Dat zou een alverzoeningsleer impliceren die haaks staat op zijn onderwijs. Wat hij *wel* bedoelt, is dat Gods genadeaanbod *beschikbaar moet worden gemaakt voor allen*, zonder uitzondering.<sup>9</sup>

Omgang met zwakken en sterken<sup>10</sup> moet *ook* vanuit een *missiologisch* perspectief gelezen worden, daarbij rekening houdend met meningsverschillen die zich vanuit diverse culturele achtergronden voordoen. Op het zendingsveld kunnen cultureel getinte verschillen in opvatting tot grote struikelblokken worden tussen plaatselijke bevolking en interculturele zendelingen, evenals wanneer zendelingen in multiculturele teams werken. Verschillende culturele voorkeuren vormen vaak grote barrières in wereldzending. Rome was een multiculturele samenleving en dat werd weerspiegeld in de kerk. Paulus’ principes<sup>11</sup> strekken veel verder dan vlees eten of wijn drinken: we moeten onszelf niet behagen op een wijze die voor onze broeder een cultureel, sociaal of geestelijk struikelblok oplevert.

Ieder van ons moet zich voor God verantwoorden.<sup>12</sup> Vanuit een evangelisatie- en zendingsperspectief (behalve de directe context *elkaar* niet te oordelen) zou dit een aanmoediging moeten zijn het evangelie aan letterlijk ieder mens te brengen.

Het evangelie bekend maken waar het niet beschikbaar is, dus voorrang geven aan onbereikten en minst-bereikten, is een Paulinisch principe<sup>13</sup> dat wereldzending ook vandaag moet beheersen. Te vaak wordt er zending bedreven op plaatsen waar het evangelie 100 maal per dag gehoord kan worden, terwijl zij die het nooit gehoord hebben verwaarloosd worden.

Paulus vestigde zich niet in gebieden die hem bekend of comfortabel waren, noch nam hij ooit enig plaatselijk leiderschap op zich. Een ware zending blijft onderweg. Hij had gewerkt van Jeruzalem tot Antiochië, Cyprus, Klein-Azië, Griekenland en Illyrië (Albanië en de Kroatische kust). Dat was een immens gebied en het moet geweldig geweest zijn voor Paulus te kunnen zeggen dat hij ‘zijn taak in deze streken beëindigd heeft’.<sup>14</sup> Dat is de reden waarom hij naar gebieden keek waar hij nog niet geweest was, zoals Spanje.

Paulus schroomde niet hulp van de Romeinen te vragen voor zijn geplande reis naar Spanje – hoewel hij er waarschijnlijk nooit kwam. Hij specificceert de aard van die hulp niet, maar vroeg wel specifiek om gebed.<sup>15</sup> Hij weigerde zijn zendingswerk los te maken van kerkelijke betrokkenheid.

Hij stelt als principe dat *ontvangers* van het evangelie (de heidenen) hun materiële middelen horen te delen met de *zenders* ervan (de Joden).<sup>16</sup> In andere brieven wijdt Paulus daarover uit.

---

<sup>8</sup> 11:32

<sup>9</sup> 2 Pet. 3:9

<sup>10</sup> Rom. 14

<sup>11</sup> 14:1-15:7

<sup>12</sup> 14:10-12 – een beoordeling van onze werken, niet van ons geloof

<sup>13</sup> 15:20,21

<sup>14</sup> 15:23,24. Paulus bedoelde niet dat ieder *mens* het Evangelie gehoord had, maar dat iedere *bevolkingsgroep* bereikt was. Zie J. Piper, *Let the Nations Be Glad*, Baker, Grand Rapids, 1993/2007:179-181; 192-195; 208

<sup>15</sup> Rom. 15:30,31

<sup>16</sup> 15:26,27

Dat het evangelie aan alle volken bekendgemaakt moet worden is een mysterie voor de meeste kerkleiders van vandaag. Als wereldzending de plaats moet krijgen die het verdient, is er voor hen Goddelijke openbaring nodig, opdat wat altijd een achtergebleven gebied van de kerk is geweest<sup>17</sup> uiteindelijk haar belangrijkste speerpunt zal worden.<sup>18</sup>

---

<sup>17</sup> Otis, *The Last of the Giants*, Chosen Books, New York, 1991:237,238

<sup>18</sup> Rom. 16:25,26